

бѣхъ у дома ѿ; и ако и да бы остѣла таквази страсть за копто да скърби, мож да вы увѣри че я утѣшихъ.

— Внимавайте на думѣ си, приятели! пое Панса; выѿ не познавате че Клодій наприга сичкыѣ си силы за да знаши едча свѣщъ въ кашата на Диомеда? че тѣзи свѣщъ вече гори, и че скоро ще свѣтне блѣскаво на олтаря на Хименея?

— Да го повѣрвамъ ли? извика Лепидъ, Клодій да са ожени! не е възможно!

— Не са свѣни, отговори Клодій. Дѣртыѣтъ Диомедъ толкови е послѣвилъ отъ желаніе да види дѣщеря си супруга на единъ патрицій. што много злато ще жертвува, а азъ, да видите! не ще го заключъ въ сѣндѣкъ. Обевивамъ че прекрасенъ ще бже за другарыѣ на Клодія деньтъ, въ който той са ожене за една наследница.

— Право ли казвашъ? извика Лепидъ; нека прочее испраздимъ по една чаша за здравіето на прекрасната Юлія!

Когато на веселата вечеря у Лапида ставаше таквози, обыкновенно на развратената онѣзи епоха, събрание, което преди еднѣкъ въкъ бѣ зело подобно направленіе въ най развратныѣтъ парижскы *Кржюве*, друга съвршенно противоположна сцена са о варяше предъ очитѣ на прискърбныи момѣкъ, Главка.

Подиръ произнасянето на осжданьето, не му са позволи вече да остане въ услужливата каша Салустія, единчія му въ бѣдствіето останѣлъ прітелъ. Стражыѣтъ го преведохъ прѣзъ пазаря, и тамъ са спрѣхъ предъ едны малкы врата до храма на Зевса, копто и днесъ може да види който иска. Вратата са отворяхъ тѣй што само полуvinата на прага бываше свободна съкоги. Презъ тѣсныя този входъ введохъ узника и като му оставилъ тамъ хлѣбъ и стома съ вода оставилъ го въ тъмата, и, какъто той си въображаваше, съвѣмъ самичакъ. Толкови противоположно и нечакано го следѣтъ измѣненіето на щастіето, што отъ веселія върхъ на младыѣтъ му радости и на любовьта той падаж на дѣното на обезчеставаньето и са намѣри въ навечеріето на страшна и безчеловѣчна смъртъ, и заради туй едва можаше, горкійгъ! да са увѣри че бѣдствіето му не е измама на нѣкой ужасенъ сънъ. И истинно е че силныѣтъ му организмъ надви дѣйствието на отров та, отъ кнто по добра честь бѣше пилъ малко, какъто видѣхъ, и пакъ бѣ са извърнулъ на чувствата си и на ума си, но оставаше му еще едно разслабленіе една мѣгла която забуляше отъ части мыслитѣ му. Но природното му мажество и неотдѣлимото благодарство на еллисската му душа го поддржахъ като надвивахъ съко недостойно униженіе въ него.